

Patrimoniul industrial ca motor al dezvoltării durabile

arh. Ioana Irina IAMANDESCU

Patrimoniul industrial este azi în situația de a se adăuga categoriilor clasice de patrimoniu în condițiile în care resursele disponibile pentru protecția acestora sunt deja insuficiente (Nistor 2005). Percepția sa publică este încă (ne referim la România) una defectuoasă, marele public fiind tributar accepțiunii clasice a noțiunii de monument și favorizând întotdeauna, spre exemplu, biserica medievală în fața centralei electrice, chiar dacă ambele beneficiază, să spunem, de exact același regim de protecție ca monumente istorice de valoare națională.

În zonele cu tradiție industrială există însă un real respect pentru urmele industriei, dublat totuși de o anumită resemnare în fața iminenței schimbărilor economice ce vor duce, mai devreme sau mai târziu, la pierderea acestor valori. Problema este departe de a fi doar una a lipsei resurselor economice (mai ales în situația de azi, când accesul la fonduri europene este posibil), principala dificultate fiind aceea că nu există încă formarea, viziunea și competențele necesare construirii unor proiecte viabile.

În managementul patrimoniului industrial e important să nu se piardă diversitatea de interese interdisciplinare care este cheia vitalității domeniului (Alfrey, Putnam 1992). În corelare cu studiile strict